

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Spørgsmål om euroen : Marianne Jelved besvarer spørgsmål om euroen

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 2000

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Spørgsmål om euroen

det radikale venstre
www.radikale.dk

*Marianne Jelved
besvarer spørgsmål
om euroen*

Frem til folkeafstemningen den 28. september 2000 udsender Marianne Jelved løbende svar på spørgsmål om euroen.

I dette hæfte bringer vi et uddrag af de spørgsmål, som Marianne Jelved tidligere har besvaret. I svarene afliver hun mange af de myter, der er omkring euro-afstemningen.

Du er meget velkommen til at indsende spørgsmål, som du kunne tænke dig at få besvaret. Spørgsmålene kan du indsende via vores hjemmeside på internettet: www.radikale.dk eller ved at indsende dem på adressen:

Det Radikale Venstre
Eurospørgsmål
Christiansborg
1240 København K

Alle Marianne Jelveds svar kan læses på Det Radikale Venstres hjemmeside om euroen på www.radikale.dk, ligesom det er muligt at få tilsendt svarene på e-mail ved at tilmelde sig på hjemmesiden www.radikale.dk

INDHOLD

EU GENERELT	side 3
• Er et ja til euroen en glidebane?	side 3
• Er EU et politisk samarbejde?	side 3
• Udhuler EU den danske velfærd?	side 4
• Har euroen noget at gøre med den danske efterløn?	side 5
• Er EU en trussel mod demokratiet?	side 6
• Er EU et solidarisk projekt?	side 6
• Hvad går EU-samarbejdet ud på?	side 7
• Europas forenede stater?	side 8
• Har Østeuropa fordel af EU?	side 8
 OM EURO-DEBATTEN	side 10
• Hvorfor fører ja-siden skræmmekampagne?	side 10
• Er det landsforræderi at påstå krise efter et nej?	side 10
• Er rapporter uafhængige?	side 11
 NATIONALBANKEN OG EUROEN	side 12
• Må vi afgive vores guldbeholdning?	side 12
• Forsvarer Nationalbanken altid kronen – også efter et nej?	side 12
• Omdannes Nationalbanken til P-hus?	side 13
 KONSEKVENSER AF EUROEN	side 14
• Forsinker euroen de østeuropæiske landes optagelse i EU?	side 14
• Er arbejdsløsheden større i euro-landene?	side 14
• Vil finanspolitikken blive ført fra Bruxelles?	side 15
• Skal finansloven godkendes i Bruxelles?	side 16
• Bliver arbejdsmarkedet harmoniseret?	side 16
• Hvorfor er der ingen krav om lav ledighed?	side 17
• Er der behov for pengetanke for at klare kriser?	side 18
• Lande får bøder?	side 18

Er et ja til euroen en glidebane?

SPØRGSMÅL:

Hvis vi stemmer „ja“, accepterer vi så ikke automatisk en glidebane mod mere EU-union?

SVAR:

Der bliver ikke tale om en glidebane. Intet kommer af sig selv i EU. Hver gang EU har fået et nyt samarbejdsområde har der faktisk været en baggrund for det. EU er jo skabt, for at de europæiske lande kan samarbejde om at løse problemer, som landene ikke selv kan klare. Derfor kommer intet af sig selv, men fordi der er opstået et behov for et nyt samarbejdsområde. Og hver gang et nyt område skal med i EU-samarbejdet, kræver det, at samtlige lande bliver enige om at ændre EU's traktat. Ellers kan det ikke lade sig gøre.

Jeg har to gode eksempler på, hvor svært det faktisk er at skabe nye samarbejdsområder i EU:

Det indre marked blev først en realitet 7 år efter, at EF-landene var blevet enige om at ændre grundlaget for det daværende samarbejde, EF-traktaten. Det gjorde man i 1986 med traktatændringen, som kom til at hedde fællesakten, men først den 1. januar 1993 kunne det indre marked endelig træde i kraft. Det indre marked betyder, at fællesmarkedet (EF) blev til et stort hjemmemarked med fælles standarder og lige konkurrence. Og i dag kan vi konstatere, at det indre marked blev til en markant fordel for især små landes virksomheder.

Et andet godt eksempel er den Økonomiske og Monetære Union (ØMU), som først skulle igennem mere end 10 års diskussion, før ideen blev til en realitet med Maastricht-traktaten i 1992. Da blev ØMU'en indskrevet i traktaten, og etableringen af ØMU'en gik i gang med et forløb på 3 faser: Først i 1999 blev valutakurserne „låst“ fast, og først i 2001 introduceres euroens mønter og sedler. Danmark besluttede med vores folkeafstemning i 1993, at vi skulle være helt og fuldt med i de to første faser af den Økonomiske og Monetære Union. Det indebærer bl.a. en tæt samordning af økonomierne og fælles rammer for den økonomiske udvikling, dvs. grænser for underskud og gæld og stabile valutaforhold. Den 3. fase er den fælles valuta (euroen), fælles pengepolitik og fælles centralbank. Eftersom Danmark har ført fastkurspolitik siden september 1992 (det vil sige, at vi har sørget for, at kronens værdi ikke ændrer sig, først over for D-marken og nu euroen), så har vi lige siden dengang haft fælles pengepolitik med de fleste europæiske lande. Hver gang Den Europæiske Centralbank har ændret sin rente, er vi umiddelbart fulgt efter med en renteændring uden overhovedet at kunne påvirke beslutningen. Vi har altså alle pligterne, men ikke alle fordelene. Dem får vi først ved at være med i den fælles valuta. Det giver sikkerheden mod valutaspekulation, der reelt er nutidens trussel mod velfærdsstaten.

Er EU et politisk samarbejde?

SPØRGSMÅL:

Hvorfor har politikerne gjort EU-samarbejdet til et spørgsmål om økonomi?

SVAR:

EU er en politisk union, og den handler politisk for at sikre freden, stabiliteten, beskæftigelsen og sociale velfærdssamfund tillige med et godt miljø. Europa kan slet ikke undvære det politiske samarbejde mellem de selvstændige stater.

Der er ingen automatik i EU-samarbejdets udvikling. Det har altid været afhængigt af de problemer, der opstod, og som landene syntes skulle løses, og som kun kunne løses ved fælles hjælp.

Hver eneste udvidelse af samarbejdet har krævet en politisk beslutning, et politisk valg. Eftersom ingen dansk minister kan rejse ud i verden og forpligte Danmark til noget som helst, før der er et flertal bag ministerens mandat, så har der været et flertal af vælgerne repræsentanter bag. Og det har været drøftet længe og inderligt først.

Men samarbejdet har altid været politisk, lige fra Kul- & Stålunionen i 50'erne til Amsterdam i 98 og den fælles valuta i 99. Vi har en politisk union. Det var også tilfældet, da Grækenland, Spanien og Portugal blev medlemmer. Grækenland blev f.eks. ikke anbefalet af Kommissionen, som mente, at Grækenlands økonomi m.m. endnu ikke var egnet. Men medlemslandenes regeringer afviste Kommissionens indvendinger og besluttede, at Grækenland kunne blive medlem fra den 1. januar 1981.

Det var vigtigt af politiske grunde. Nogle år før var Grækenland sluppet fri af militærjuntaen, og landet havde brug for Fællesskabet for at understøtte opbygningen af demokratiske institutioner og demokrati efter militærdiktaturet.

I juni 1993 besluttede EU-medlemslandene på topmødet i København, at de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa kunne blive medlemmer, når de havde opfyldt nogle politiske krav om demokrati, menneskerettigheder og beskyttelse af mindretal. Samtidig skulle de have en administration, der kunne forvalte regler og love, og de skulle have en markedsorienteret økonomi.

EU hjælper nu landene både teknisk og økonomisk med at løse opgaven. Det har givet de nye demokratier en vigtig retning for deres reformarbejde efter årtiers totalitært regime.

Udhuler EU den danske velfærd ?

SPØRGSMÅL:

Hvorfor vil EU udhule de danske velfærdssystemer – f.eks. stiller EU krav om efterløn til alle EU-borgere?

SVAR:

Det er en myte, at EU udhuler det danske velfærdssystem, endsige ødelægger efterlønnen.

Hvorfor skulle EU, der består af 15 lande, slå sig sammen for at sende alle deres borgere til Danmark for at hente sociale ydelser her?

Nu har Danmark i mange årtier haft aftaler med andre lande – også andre lande uden for EU – om regler for danske borgere i et andet land og fremmede borgere i Danmark. Folkepensionen er et godt eksempel.

For at være berettiget til fuld folkepension, skal man have boet i Danmark i 40 år, mens man har været mellem 15 og 65 år. Så er det ligegyldigt, om man er dansker eller italiener eller fra et andet land, som Danmark har den aftale med. Hvis en dansker bor 30 år i et andet land, f.eks. fra han er 20 år, til han bliver 50 år, og så flytter tilbage til Danmark, vil han kun have boet 20 år i Danmark inden for den periode, hvor han har været mellem 15 og 65 år. Derfor er han kun berettiget til 20/40 folkepension. Til gengæld er han berettiget til at tage sin „optjente“ pension med fra det land, hvor han har været i 30 år.

De regler har været gældende i længere tid, end Danmark har været med i EF/EU. Har det ført til, at EU-borgere har bosat sig i stimer for at hente en dansk folkepension med sig hjem til Spanien eller Grækenland? Nej det har ikke.

Er efterlønnen nu „truet“, som modstanderne påstår? Nej. Jeg synes, det er helt retfærdigt, at en EU-borger, der har arbejdet i Danmark, har betalt sine kontingenter og opfylder alle betingelserne for at gå på efterløn som 60-årig, også kan få efterlønnen og så tage den med tilbage til sit fædreland.

Har euroen noget at gøre med den danske efterløn ?

SPØRGSMÅL:

Har euroen noget at gøre med den danske efterløn?

SVAR:

Det er ikke euroen men derimod vores deltagelse i det indre marked, der har indvirkning på den danske efterløn.

Siden 1973, da Danmark kom med i EF, har der været regler om arbejdstagernes rettigheder og sikring, når de arbejder i et andet EU-land end deres eget. De regler gælder også i de tre af EØS-landene (Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde), som ikke er medlem af EU: Norge, Island og Liechtenstein. De lande har en særlig aftale om at være medlem i det indre marked, og derfor har de lande gennemført mere end 2000 retsakter, som vi andre har besluttet i EU.

De regler, der er på områder omkring arbejdsmarkedspolitikken og socialpolitikken, er regler, der sikrer arbejdstagerne, uanset hvor i EU og EØS de arbejder. Alle lande, der er med i det indre marked, er omfattet af de regler, uanset om de er med i euroen eller ej.

EU-Kommissionen har sagt til Danmark, at efterlønsordningen er en arbejdsmarkedspolitisk ordning, og at den ikke kan indeholde et bopælskrav, fordi det strider mod borgernes ret til fri bevægelighed. Alle de arbejdstagere, der opfylder betingelserne for at få efterløn, når de er 60 år, har ret til at få efterløn. Det gælder også arbejdstagere fra andre lande, der har arbejdet i Danmark og har optjent efterlønsretten i Danmark. De skal også have lov at tage efterlønnen med sig til deres hjemland.

EU-Kommissionen har i denne sag holdt fast i borgernes/arbejdstagernes frihedsrettigheder. Det betyder, at også danske efterlønsmodtagere har ret til at tage deres efterløn med til deres ødegård i Sverige, eller hvor de nu har lyst til at slå sig ned for en periode. Det har bare ikke noget med dansk deltagelse i euroen at gøre, men er derimod en ordning, der fulgte med, da vi trådte ind i det indre marked.

Er EU en trussel mod demokratiet?

SPØRGSMÅL:

Er EU-konstruktionen ikke en grundlæggende trussel mod demokratiet. Den er trukket ned over hovedet på os. Den er ikke vokset op fra græsrodderne?

SVAR:

Det er en misforståelse at overføre det nationale demokrati på EU, der er et samarbejde mellem selvstændige og suveræne stater. Hver stat må hente sit mandat i sit eget parlament. Samarbejdet skal skabe fælles regler for, hvordan staterne opfører sig ordentligt over for hinanden og hinandens borgere.

Vi har brugt tiden fra den franske revolution til og med 2. Verdenskrig til at skabe demokratier i nationalstatens ramme. Men det har ikke skabt den frihed, som et demokrati burde. Talrige eksempler på krige og undertrykkelse af frihedsrettighederne taler deres eget sprog.

Efter 2. Verdenskrig er der skabt mange internationale institutioner, hvor medlemslandene aftaler, hvad der samarbejdes om, og hvordan der træffes beslutninger. De internationale institutioner bidrager hver især til udvikling af et internationalt retssamfund.

Men det afgørende er, at det er selvstændige stater, der samarbejder. Til mange af de internationale institutioner hører også forsamlinger af parlamentarikere, der kan brede samarbejdet ud og skabe et bredere grundlag for samarbejdet.

EU er et sådant internationalt samarbejde om ganske bestemte områder. Antallet af områder er steget, når det har vist sig, at en opgave eller et problem ikke har kunnet løses af staterne hver for sig, men bedst løses i fællesskab.

Er EU et solidarisk projekt?

SPØRGSMÅL:

Hvad mener du med, at den fælles valuta er et solidarisk projekt?

SVAR:

Den fælles valuta betyder, at store og små selvstændige lande deltager i samarbejdet på lige fod med de samme rettigheder og pligter. Det er slut med, at det er de store lande, der alene kan bestemme udviklingen.

Det kan sammenlignes med, at man på en arbejdsplads har forhandlet sig frem til arbejdsvilkårene. Parterne har indgået overenskomst. Så kommer der en ny medarbejder, der ikke er organiseret. Den uorganiserede medarbejder drager nytte af de andres samarbejde, men er ikke med til at bære ansvaret eller have indflydelsen. Danmarks situation kan sammenlignes med den uorganiserede kollega.

Det er selvfølgelig kun et ufuldstændigt billede, men det giver en fornemmelse af realiteterne.

I dag er økonomi og penge grænseoverskridende, og derfor er der alle gode grunde til at samarbejde om økonomien og rammerne for den økonomiske udvikling. Spørgsmålet er derfor, om Danmark skal være med i den proces og have indflydelse på lige fod med de andre lande i EU, ligesom vi har indflydelse på de andre samarbejdsområder, f.eks. det indre marked og miljø, der også er grænseoverskridende.

Hvad går EU-samarbejdet ud på ?

SPØRGSMÅL:

Hvad går samarbejdet i EU egentlig ud på?

SVAR:

Jeg er selv forhenstående modstander. Men i adskillige år har jeg været inviteret til møder i foreninger, på højskoler osv. for at fortælle om EU. På de møder opdagede jeg, at fortællingen om de oplevelser og erfaringer, der havde påvirket mig, gjorde det nemmere at forklare, hvorfor jeg er blevet stor tilhænger af samarbejdet i Europa. Disse forklaringer har jeg med i min bog „Alt har sin pris“ fra november 1999. Så det er sådan set nemt at slå op i den og se, hvad jeg mener. Det er i øvrigt også nemt at forklare.

EU-samarbejdet har altid bygget på to grundlæggende ønsker: Fred og samarbejde om de problemer, som det enkelte land ikke kan løse alene.

Det er også klart, at de problemer, der samarbejdes om, skifter gennem tiden. Verden forandrer sig. Den Kolde Krig hører op. Internettet ændrer mulighederne for kommunikation på godt og ondt. Vore samfund bliver sårbare på andre måder end for 20 år siden.

Det er politikernes opgave at gøre rede for de problemer, de kan se som trusler for Danmark og for vores velfærdssamfund. Og det er de samme politikeres opgave og pligt at finde svarene på en ny tids problemer. En ting er sikker: Tiden kan ikke skrues tilbage, og Danmark kan ikke isolere sig, for så kan vi ikke klare os. Vi er afhængig af vores omverden, og det har vi været altid.

Når jeg argumenterer for et ja til Danmarks deltagelse i den fælles valuta, så er det fordi, jeg er overbevist om, at det tjener Danmarks og danskernes interesser bedst. At det vil give os bedre muligheder for at løse den centrale opgave: At sikre vores velfærdssamfund og en høj beskæftigelse. Og så tror jeg, at samarbejdet er det bedste svar på en ny tids trusler. På samme måde tjener euroen alle landene i Europa som svar på globaliseringen.

Jeg kan godt forstå, at det kan være vanskeligt at sætte sig ind i. Men jeg synes til gengæld, at det er nærliggende at stille sig selv følgende spørgsmål:

Hvad er det, der forbinder Dansk Folkeparti, Enhedslisten og SF? Og hvilket ansvar har JuniBevægelsen og Folkebevægelsen mod EU? Yderfløjene i dansk politik. Hvorfor kan vi ikke få at vide, hvordan Pia Kjærsgaard, Keld Albrechtsen, Holger K. Nielsen, Jens Peter Bonde og Ole Krarup vil løse problemerne med globaliseringen og med freden i Europa?

Det spørgsmål så jeg gerne svar på!

Europas forenede Stater ?

SPØRGSMÅL:

Tysklands udenrigsminister vil have Europas Forenede Stater. Hvad betyder det for Danmark?

SVAR:

Det er meget lærerigt at følge de forskellige mediers behandling af det tyske indlæg. De personlige meninger hos journalisterne kommer tydeligt frem og præger analysen. Selv i den samme avis kan man læse to ret forskellige analyser.

Det mest afgørende for mig er at skabe fred i Europa og at løse de grænseoverskridende problemer og opgaver i fællesskab. På den måde har vi omsider fået afskaffet det, der har plaget Europa hidtil: At den største har magten til at bestemme. For nogle år siden var vi vant til, at de store lande dominerede alene p.gr. af deres størrelse. Tyskland bestemte renten. Tyskland og Frankrig skabte den tysk-franske akse og satte dagsordenen for Topmøderne.

Med EU, Amsterdam-traktaten og den fælles valuta har vi skridt for skridt fået ændret denne „naturlov“. Nu er der rammer for alle landenes økonomier, og Den Europæiske Centralbank, ECB, har overtaget den tyske nationalbanks opgave: At føre pengepolitik (renten) for euro-landene og for lande med valuta knyttet til euroen.

Alle, der er fuldgældige medlemmer, er på lige fod. Danmark har som bekendt flere forbehold og er derfor med uden at være helt med. For de andre er rettigheder og pligter ens for store og for små lande. Det er en kolossal landvinding. Det giver for første gang de mindre lande reel indflydelse på deres egne vilkår. Det vil jeg ikke opgive. Derfor arbejder jeg for, at Danmark er helt og fuldt med. Kun på den måde kan vi også være med til at bestemme retningen og omfanget af samarbejdet. Hvis vi ikke er med, bestemmer de andre.

Derfor er det en helt forkert retning – i virkeligheden et tilbageskridt – hvis det skulle gå i Fischers retning, hvilket vist nok ligner Holger K. Nielsens ideer om et Europa i flere hastigheder. Men det vil føre til a-medlemskab, b-medlemskab, c-medlemskab osv. Det værste er, at det vil være a-medlemmerne, der bestemmer retningen og udviklingen, og så er vi tilbage i det Europa, hvor den stærkeste/største også har magten.

Derfor skal vi holde fast i, at EU og euroen er et samarbejde mellem selvstændige og suveræne stater, der indgår aftaler om det, der skal samarbejdes om. Det skal være, fordi vi alle har glæde af det og interesse i det, f.eks. at regulere kapitalen og modvirke de negative konsekvenser af de frie kapitalbevægelser, der er grænseoverskridende, ligesom miljøproblemerne er det.

Har Østeuropa fordel af EU ?

SPØRGSMÅL:

Hvad gør de nye demokratier sig af forestillinger om EU? Det EU, som de arbejder på at blive fuldgældende medlemmer af.

SVAR:

Polens udenrigsminister, Bronislaw Geremek, er født i Warszawa i 1932. Han var med i Solidaritet fra den spæde begyndelse og har været udenrigsminister siden 1997. I Politiken d. 11. maj har Vibeke Sperling et interview med Geremek, der har været et par dage i Danmark. Her er han citeret for følgende: „Polen ønsker ikke en europæisk føderation, men EU som nationernes fællesskab. Uden for EU ville det være sværere at bevare vores suverænitet, så netop derfor ønsker vi medlemskab. Det er, som de Gaulle sagde: Man indgår kun i alliancer for at bevare sin uafhængighed.“

Det er lige netop sagen og ideen med det europæiske samarbejde. De fleste af os ved, hvad „aldrig mere en 9. april“ betyder: Freden kan kun vindes, hvis de selvstændige og suveræne stater respekterer hinanden og samarbejder om løsning af de problemer, de er fælles om. De må være sammen om freden. Freden sikrer de enkelte medlemmer mod overgreb, og dermed sikrer de landenes selvstændighed.

Men vilkårene for vores hverdag skifter hele tiden, og derfor er der ofte nye problemer, der skal løses i fællesskab. Den nye teknologi, som f.eks. internettet, kan bruges på godt og ondt. Bl.a. kan det bruges af kriminelle. Det er nødvendigt, at landene samarbejder om det.

Det er ikke det samme som et skridt mod Europas Forenede Stater. EU består af „de høje kontraherende parter“, dvs. de selvstændige og suveræne stater, der indgår aftaler med hinanden. Alle internationale aftaler mellem selvstændige nationer bruger begrebet „de høje kontraherende parter“ som betegnelser for de nationer, som deltager i aftalen. Og det er netop forskellen på staterne i USA og nationerne i Europa. I USA er staterne ikke selvstændige nationer. Det er nationerne i Europa derimod. Det er fundamentet, og det vil det blive ved med at være.

Geremek citerer den franske forfatter Albert Camus og gør ham til sin talsmand for det Europa, han ønsker sig: „Europa har levet af sine modsætninger, blomstret på sine forskelle og (...) skabt en civilisation, som verden afhænger af, selv når den afviser den. Derfor tror jeg ikke på et Europa forenet under en ideologis vægt eller af et teknokrati, der overser forskellene.“ Igen er jeg fuldstændig enig. Ingen kan løbe fra sin historie. Den står vi på, mens vi skriver en ny historie. Men det vil altid være mangfoldighedernes fællesskab i Europa. Østeuropa skal derfor være meget velkommen. Det styrker vores fælles fred og dermed vores suverænitet – også i fremtiden.

Hvorfor fører ja-siden skræmmekampagne?

SPØRGSMÅL:

Hvorfor fører „ja“-siden skræmmekampagne?

SVAR:

Det er ikke nemt. Både for tilhængere og for modstandere er det faktisk svært at svare entydigt på, hvad der sker, hvis man selv får medhold ved folkeafstemningen den 28. september.

Det er dog bemærkelsesværdigt, at især modstandere af euroen er hurtige til at kalde et svar for et skræmmebillede, hvis svaret ikke passer dem. Ikke desto mindre advarer modstanderne selv mod et ja ved at påstå, at et ja fører til Europas Forenede Stater med fælles socialpolitik, skattesystem m.m. Og det er så åbenbart ikke noget skræmmebillede.

Et skræmmebillede må i sagens natur være et billede, der er skabt for at skræmme vælgerne til at stemme „ja“ eller „nej“. Derfor kan det kun imødegås ved at bede billedmagerne om at sandsynliggøre deres påstande.

„Europas-førenede-stater-modellen“ forudsætter en overstatslig regering med en pæn andel af det offentlige budget. Hvilken regering i et medlemsland har foreslået, at medlemslandenes forfatninger skal afskaffes? Hvis nogen regering foreslog det, hvordan skulle man så gennemføre det i praksis?

Hvordan skulle det overhovedet lade sig gøre at etablere Europas-førenede-stater-modellen? Det skylder modstanderne os et svar på. Hvis ikke vi får det, så er billedet ren demagogi og et godt eksempel på et skræmmebillede.

Er det landsforræderi at påstå krise efter et nej?

SPØRGSMÅL:

Er det ikke „landsforræderi“, når bl.a. Marianne Jelved siger, at der kan komme pres på kronen og renten stiger? (Sagt af bl.a. Dansk Folkeparti).

SVAR:

Jeg ked af at høre sådan noget. Det kan jo ikke være rigtigt, at alle, der er uenige med Pia Kjærsgaard, nærmer sig landsforræderi.

Den valutaftale, Danmark har med Den Europæiske Centralbank, er en kassekredit. Og en kassekredit kan opsiges, hvis den bliver overtrukket gang på gang.

Kommer der spekulation mod kronen, forsvaret vi os ved at hæve renten og muligvis stramme økonomien ved at hæve skatterne eller ved besparelser. Og så er der alligevel ingen garanti, eftersom vi aldrig ved, om spekulationen alligevel fortsætter.

En stærk krone er ikke en sikring af dansk økonomi og beskæftigelse eller af velfærdssamfundet. Det er kun den næstbedste løsning.

Den bedste løsning for Danmark er et ja til den fælles valuta. Det giver os en 100% sikring mod valutaspekulation. Det er det bedste middel til sikring af det, vi har og kender. Den fælles valuta vil give os større handelfrihed og bedre råd til at investere i miljø, i sygehuse, i uddannelse, i plejehjem og til at sikre folkepensionen. Når vi er med i den fælles valuta, skal vi ikke hele tiden tænke på en mulig usikkerhed om kronen.

I gamle dage havde vi militærmagterne omkring os som en trussel. Så blev vi medlem af en forsvarsalliance, NATO. I dag er den største trussel mod vores velfærdssamfund de store kapitalmagter. Dem styrer vi bedst og beskytter os bedst mod ved at være med i den fælles valuta, euroen.

Den fælles valuta er det bedste europæiske svar på en ny tid. Den giver alle landene i EU mulighed for en stabil økonomisk udvikling, og det er det bedste grundlag for en høj beskæftigelse og økonomisk handelfrihed.

Er rapporter uafhængige ?

SPØRGSMÅL:

Den 9. maj kom DUPI's (Dansk Udenrigspolitisk Institut) rapport om de danske forhold. Er DUPI ikke ét fedt med regeringen?

SVAR:

DUPI er et uafhængigt institut, der godt nok finansieres over finansloven. Men det kan vel ikke gøre den til regeringens forlængede arm? Domstolene er også finansieret over finansloven. Det er Det Danske Center for Menneskerettigheder også. Vidner DUPI's tidligere arbejde og rapporter om „regeringscensur“? Det er der i al fald ingen, der tidligere har hævdet.

Formanden for DUPI's bestyrelse er professor Ole Due, Kbh.'s Universitet, tidligere præsident for EF-domstolen. Skulle professor Ole Due efter mange år i uafhængige institutioner nu „tvinge“ forskerne i DUPI til at manipulere med forskningen og analyserne?

Folketingets Europaudvalg bestilte i enighed rapporten sidste efterår hos DUPI og beskrev i enighed opgaven. Hvis der dengang var grundlag for at mistænkeliggøre DUPI og instituttets arbejde, hvorfor var der så enighed i Europaudvalget om opgaven til DUPI? Hvorfor var både Enhedslisten og Dansk Folkeparti med i enigheden for 7-8 måneder siden?

Nu bør modstanderne og tilhængerne gøre sig den ulejlighed at læse DUPI's rapport – og lad os så diskutere indholdet og konklusionerne og Danmarks interesser.

Men lad os ikke glemme det politiske og perspektiverne. EU-samarbejdet bygger på et traktatfæstet samarbejde mellem selvstændige og suveræne stater, der giver små og store lande indflydelse på lige fod. Lad os heller ikke glemme, at netop det, at selvstændige og suveræne stater indgår, og kan indgå aftaler om samarbejde, understreger og styrker deres selvstændighed og suverænitet. Det er en af de vigtigste grunde for de nye demokratier i Østeuropa til at søge om medlemskab. Jeg synes, Danmark skal være med på lige fod med vore naboer.

Må vi afgive vores guldbeholdning?

SPØRGSMÅL:

Betyder et „ja“ til euroen, at Danmark i princippet sender et tog med Danmarks guldbeholdning af sted til Frankfurt. Uden nogen ret til at få guld tilbage?

SVAR:

Vi skal ikke sende noget guld med tog til Frankfurt. Det ved Dansk Folkeparti godt, selv om de påstår noget andet i deres materialer, hvor ovennævnte spørgsmål er hentet.

Danmarks Nationalbank skal ved dansk deltagelse i euroen bidrage til Den Europæiske Centralbanks (ECB's) valutareserver. Kort fortalt betyder det, at Den Europæiske Centralbank kommer det til at råde over dele af vores guldbeholdning. Fysisk bliver guldbeholdningen ikke flyttet til Frankfurt, men bliver liggende der, hvor den findes i dag.

De deltagende lande har overført valutareserver til ECB svarende til de 11 landes andele af 50 mia. euro. Fordelingsnøglen for den indskudte kapital i ECB andrager for Danmark 1,6709 pct. svarende til ca. 835 mio. euro af en valutareserve i ECB på 50 mia. euro.

Sammensætningen af guld og andre valutaer i de valutareserver, der skal overføres til ECB, skal svare til den gældende sammensætning af ECB's valutareserve. ECB's valutareserve består i øjeblikket af 15% guld og 85% andre valutaer. Hvis Danmark skulle deltage i euroen fra i dag, skulle Danmark derfor overføre guld til en værdi af ca. 125 mio. euro svarende til ca. 930 mio. danske kroner eller ca. 24% af Nationalbankens nuværende guldreserve.

ECB bærer den fulde risiko, hvis der sker en ændring i guldprisen i forhold til euro på de overførte valutareserver. Der er således ikke tale om, at den ændrede placering af guld indebærer en økonomisk omkostning for Danmark.

Ved overførsel af guldreserver fra Nationalbanken til Den Europæiske Centralbank sker der ikke nogen fysisk flytning af guldreserverne. Nationalbankens guldreserver er i dag placeret i banker i blandt andet Schweiz og England. Overførslen indebærer derfor, at ECB får rådighed over guld, men at guldreserverne i øvrigt fysisk forbliver placeret, hvor de er.

I tilfælde af at Danmark træder ud af euro-samarbejdet, vil Nationalbankens fordringer på ECB – herunder på den overførte guldbeholdning foruden forrentningen heraf – blive realiseret.

Forsvarer Nationalbanken altid kronen – også efter et nej?

SPØRGSMÅL:

Gør det overhovedet en forskel, hvis vi stemmer „ja“? Vil Nationalbanken ikke alligevel forsvare kronen?

SVAR:

Nationalbanken vil naturligvis også efter et nej forsvare den danske krone. Men det ikke uden store omkostninger.

Nationalbanken har en valutareserve for kunne forsvare kronen. Det er netop en reserve, der kunne have været investeret til en højere rente frem for at skulle anvendes til at forsvare den danske krone. Så her er der et tab. Tilmed er det staten, der låner penge til reserven, og som hæfter for den. Så der er renteudgifter forbundet med lånet.

Er der spekulation mod kronen, køber Nationalbanken danske papirer, der er ved at falde i værdi. Ved at Nationalbanken køber, så holdes værdien oppe. Sælgerne taber måske en marginal værdi. Bliver presset ved, sætter Nationalbanken renten op. Det frister til køb af danske papirer, der giver en højere rente.

Men det er det danske samfund, der taber ved en højere rente. Presset på kronen løjer af, og renten sættes ned igen. Hvem har tjent på det?

Der er jo kun fortjeneste for den, der vinder.

Omdannes Nationalbanken til P-hus?

SPØRGSMÅL:

Hvis Danmark deltager i den fælles valuta, vil Danmarks Nationalbank så blive nedlagt, bankens bygninger omdannet til parkeringshus og de sidste to medarbejdere placeret i Økonomiministeriet?

SVAR:

Meget morsom aprilsnar fabrikeret i Ekstra Bladet.

Nationalbanken vil fortsat eksistere, også efter et ja og dermed et dansk medlemskab af euroen.

Hvis man er i tvivl, så kunne man jo tag telefonen og ringe til nationalbankerne i de 11 medlemslande, der i mere end et år har været med i den fælles valuta. Euroen er her. Den Europæiske Centralbank er her. Medlemslandenes nationalbanker arbejder under det nye system. De skal – ligesom den danske, jvf. Nationalbankloven fra 1936 – sikre et velfungerende pengevesen og betalingssystem. De skal være med til at føre den fælles pengepolitik ud i livet.

Danmark er helt og fuldt med i Den Økonomiske og Monetære Unions 2. fase. Vi er med i den økonomiske politik og samordning af den. Vi er med i forpligtelsen til at føre en stabilitetsorienteret valutapolitik (fastkurspolitik), fordi det er af fælles interesse for hele EU. Så Danmarks Nationalbank følger pengepolitikken (renten) og sørger for, at kronen følger euroen ved at sælge og købe valuta og ved at bruge renten. Regeringen fører den finanspolitik, der passer til fastkurspolitikken. Det har Danmark gjort i 18 år. Det er der mange, der ikke er klar over.

Et „ja“ den 28. september til dansk deltagelse i den fælles valuta skaber sikkerhed mod valutaspekulation og giver Nationalbanken indflydelse på den pengepolitik, som vi har fulgt i 18 år uden at have indflydelse på den. Med den fælles valuta er der endelig sat en stopper for den udemokratiske tilstand, at den største også har magten til at bestemme over alle de andre. Den magt har Tyskland haft, indtil den fælles valuta blev skabt. Nu deler alle de samme rettigheder og de samme pligter uanset deres størrelse. Den udvikling burde Danmark være glad for.

Forsinker euroen de østeuropæiske landes optagelse i EU?

SPØRGSMÅL:

Vil de økonomiske krav og den fælles valuta sinke de nye demokratier i Østeuropas optagelse i EU, fordi de ikke kan gøre sig håb om at opfylde euro-kravene de første mange år.

SVAR:

De kommende medlemslande skal opfylde nogle politiske krav: Demokratiske institutioner, menneskerettighederne, beskyttelse af mindretal o.l. Og de skal have etableret en markedsorienteret økonomi.

Det er ganske rigtigt en stor omstilling, som landene skal igennem, men det er ikke et krav for medlemskab af EU, at landene også skal opfylde de økonomiske krav, der gælder for medlemskab af den fælles valuta, euroen.

Euroen sinker derfor ikke EU's udvidelse.

Er arbejdsløsheden større i euro-landene?

SPØRGSMÅL:

Arbejdsløsheden i euro-landene er højere end i landene udenfor (Danmark, Sverige og England). Er det derfor ikke bedre at være uden for euroen?

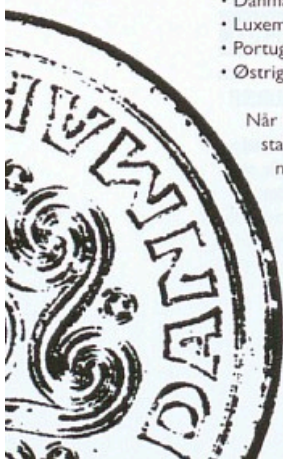
SVAR:

Gennemsnittet af arbejdsløsheden er højere i euro-området end i de tre lande udenfor. Men variationen er stor: skønnene for 1999 viser, at fem euro-lande har en ledighed på niveau med ude-landene eller lavere.

1999-tallene er:

• England:	6,0
• Holland:	3,0
• Sverige:	7,3
• Irland:	6,3
• Danmark:	4,3
• Luxembourg:	2,5
• Portugal:	4,2
• Østrig:	4,2

Når Danmarks ledighed er lav, skyldes det vores samlede økonomiske politik: En stabilitetsorienteret økonomisk politik (en politik, som forhindrer uro i den økonomiske situation) med reformer af arbejdsmarkedet og skattesystemet – alt sammen på baggrund af en stabil krone (fastkurspolitikken) og en lav rente. Det samme er karakteristisk for Holland og Irland og de andre lande med lav ledighed.

De økonomiske krav til euro-landene er krav, som også ude-landene skal leve op til. De gælder altså også for Danmark, selv om vi ikke er med i den fælles valuta.

Danmark er sammen med andre lande i euro-området et godt eksempel på, at en stabilitetsorienteret økonomisk politik er det bedste grundlag for en høj beskæftigelse og en lav ledighed.

Medlemskab af euroen vil forstærke dette grundlag, fordi usikkerhed om valutaen vil være fjernet.

Vil finanspolitikken blive ført fra Bruxelles ?

SPØRGSMÅL:

Skal finanspolitikken føres fra Bruxelles, hvis Danmark kommer med i den fælles valuta, euroen?

SVAR:

Landene skal selv føre deres egen finanspolitik, skattepolitik, arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik m.m.. Nøjagtig som Danmark har gjort i mange år. Det er derfor, det er en videreførelse af det kendte at stemme ja til dansk deltagelse i euroen.

Derimod er den danske pengepolitik (renten) siden 1992 blevet ført fra Frankfurt, fordi vi har ført fastkurspolitik. Der er ikke og skal ikke være et stort fælles budget i EU, sådan som der er i USA.

I USA har de en slags forsikringsordning, hvor staterne ved, at der kan føres penge fra den føderale regering til en stat, hvis tiderne er dårlige for staten. Staten har altså ikke det fulde ansvar for at styre sin økonomiske udvikling.

Motsat skal landene i EU selv have ansvaret for at føre deres egen finanspolitik, der skal tage hensyn til to ting på samme tid: En stabil økonomisk udvikling, der holder økonomien inden for de aftalte rammer, og som skaber et råderum til at føre en aktiv finanspolitik, hvis tiderne skifter. Den europæiske model bygger på selvstændige stater og er en selvforsikringsordning.

De aftalte rammer er, at underskuddet maksimalt må være 3 %, og gælden maksimalt må være 60 % af nationalproduktet.

Så kan landene selv tage hensyn til de forskelle, der er mellem økonomierne i medlemslandene.

Danmark har ført sådan en politik i mange år. Pinsepakken er et godt eksempel: Mange af de andre lande ønskede en stærkere vækst. Danmark ønskede en lavere vækst, fordi vi risikerede en overophedning med for høje lønstigninger, fordi der var ved at være mangel på arbejdskraft. Pinsepakken sænkede skatten på de lavere indkomster for at give de kort uddannede større økonomiske fordele ved at komme fra passiv forsørgelse og ud på arbejdsmarkedet. Og pinsepakken reducerede fordelene ved at have gæld ved at reducere værdien af rentefradrag. Samlet set førte det til en afdæmpning af væksten i Danmark i 1999 og 2000 til under 2 %, mens væksten i resten af EU er over eller på 3 %.

Finanspolitikken føres ikke og skal ikke føres i Bruxelles. Tværtimod er det meningen, at der skal føres en aktiv finanspolitik i medlemslandene, der hver især har ansvaret for det.

Skal finansloven godkendes i Bruxelles?

SPØRGSMÅL:

Hvis Danmark er med i den fælles valuta, euroen, skal den danske finanslov så godkendes i Bruxelles?

SVAR:

Det er Folketinget, der bestemmer finansloven, og den skal ikke godkendes andre steder end i Folketinget. Finansloven fremlægges hvert år i august og behandles første gang i Folketinget i september. Så forhandler partierne, der indgår aftaler og stiller ændringsforslag, og endelig stemmer folketingsmedlemmerne om finansloven i december. Ikke på et eneste tidspunkt i processen har finansloven noget som helst med Bruxelles at gøre.

Og siden den 1. januar 1999 har der været 11 lande med i den fælles valuta. Ingen af de lande har været i Bruxelles med deres finanslove til godkendelse.

Hvert år i februar eller marts måned diskuterer EU-landenes 15 økonomi- og finansministre på deres møder i ECOFIN-ministerrådet hvert af de 15 landes økonomisk-politiske programmer. Programmerne kaldes stabilitetsprogrammer, hvis landet er med i den fælles valuta, og de kaldes konvergensprogrammer, hvis landene er uden for den fælles valuta. Men ellers er der ikke forskel. Alle landene skal leve op til de samme mål: Balance eller overskud på de offentlige budgetter hen over de nærmeste år. De skal undgå for store underskud, og deres gæld skal bringes ned.

Ministrene diskuterer hinandens programmer, kommer med gode råd, stiller spørgsmål og får gode ideer og lærer af hinandens erfaringer.

I februar blev det danske økonomisk-politiske program diskuteret. Kommissionen mente, at ministrene kunne anbefale den danske regering, at den kunne sænke skattetrykket lidt i stedet for at bruge hele overskuddet til at nedbringe gælden. Det argumenterede jeg imod. Regeringen holder sin kurs og sin prioritering: Overskud der skal bringe gælden ned, så vi får nemmere ved at klare opgaven med flere udgifter til folkepensioner og ældreomsorg, når der om nogle år begynder at blive en større andel af ældre.

Så foreslog jeg, at alle landene skulle lave en analyse af hvert lands udfordringer og planer for, hvordan de vil løfte opgaven, når andelen af ældre stiger i deres lande. Det var der enighed om, og i Danmark har vi allerede lavet sådan en analyse. Den hedder „et bæredygtigt pensionssystem“, og den kom i januar 2000.

Bliver arbejdsmarkedet harmoniseret?

SPØRGSMÅL:

Bliver arbejdsmarkedspolitikken harmoniseret med euroen?

SVAR:

Nej. Siden 1973, da Danmark kom med i EF, har der været regler om arbejdstagernes rettigheder og sikring, når de arbejder i et andet EU-land end deres eget. De regler gælder også i EØS-landene (Norge, Island og Li-

echtenstein). De lande har en særlig aftale om at være med i det indre marked, og derfor har de lande gennemført mere end 2000 retsakter, som vi andre har besluttet i EU.

De regler, der er på områder som arbejdsmarkedspolitikken og socialpolitikken, er regler, der sikrer arbejdstagerne, uanset hvor i EU og EØS de arbejder. Alle lande, der er med i det indre marked, er omfattet af de regler, uanset om de er med i euroen eller ej.

Kommissionen har sagt til Danmark, at efterlønssystemet er en arbejdsmarkedspolitisk ordning, og at den ikke kan indeholde et bopælskrav, fordi det strider mod borgernes ret til fri bevægelighed. Alle de arbejdstagere, der opfylder betingelserne for at få efterløn, når de er 60 år, har ret til at få efterløn. Det gælder også arbejdstagere fra andre lande, der har arbejdet i Danmark og har optjent efterlønnsretten i Danmark. De skal også have lov at tage efterlønnen med sig til deres hjemland.

EU-kommissionen har i denne sag holdt fast i borgernes/arbejdstagernes frihedsrettigheder. Det betyder, at også danske efterlønsmodtagere har ret til at tage deres efterløn med til deres odegård i Sverige, eller hvor de nu har lyst til at slå sig ned i en periode. Det har bare ikke noget at gøre med dansk deltagelse i euroen at gøre.

Hvorfor er der ingen krav om lav ledighed?

SPØRGSMÅL:

Hvorfor er det ikke et krav for euro-lande, at beskæftigelsen skal være på et vist niveau? I forvejen har man jo nogle krav, som EU-lande, der skal være med i den fælles valuta, skal opfylde: Størrelsen på underskuddet, gælden, inflationen og valutastabilitet.

SVAR:

Naturligvis skal EU også arbejde for at skabe høj beskæftigelse. Men pointen er netop, at det bedste grundlag for en høj beskæftigelse er, at man lever op til de krav, der stilles til landene for at kunne være medlem af euroen.

Disse krav er økonomiske krav, der skal sikre, at eurolandene har en økonomisk udvikling, der er stabil. Det er ikke et mål i sig selv at have lavt underskud og lav inflation. Det er midler, der skal gøre det muligt at nå selve målet: En varig høj beskæftigelse og en bæredygtig udvikling.

Det vil ikke være fair at sammenstille økonomiske midler med beskæftigelsesmål. Et afgørende mål for samarbejdet er netop at opnå en varig høj beskæftigelse.

Det indre marked og den fælles valuta i EU er nogle af de midler, der skal give det bedste grundlag for, at det enkelte medlemsland kan have en aktiv beskæftigelsespolitik. Det er derfor regeringerne og de nationale parlamenter, der skal skabe de økonomiske rammer, der giver erhvervsvirksomhederne incitamenter til at skabe flere job, så beskæftigelsen kan øges.

De økonomiske kriterier for euro-medlemskabet skal føre til en økonomisk politik, som fremmer den økonomiske aktivitet og investeringer i nye arbejdspladser – i virkeligheden det, som vi har set i Danmark i de seneste 5 år.

Er der behov for pengetanke for at klare kriser?

SPØRGSMÅL:

Finland har tænkt sig at lave en stor pengetank, som de vil bruge som buffer, hvis tiderne skulle blive dårlige engang. I Sverige diskuterer man det samme. Er det ikke det samme som at sige, at konstruktionen bag den fælles valuta ikke holder, når nogle lande vil ty til den slags midler?

SVAR:

Det er ikke nødvendigt at skabe den slags pengetanke.

Det er sådan set bedre at følge de økonomiske spilleregler i euro-samarbejdet for at holde sig inden for de aftalte rammer. Hvis man følger spillereglerne, sikrer man sig mod dårlige tider.

I Danmark følger vi allerede spillereglerne. Det betyder, at vi har et pænt overskud på de offentlige budgetter, som vi bruger til at få gælden ned. Dermed sparer vi også renteudgifterne på lån og kan derfor bruge de sparede renteudgifter til at få gælden endnu længere ned.

Hvis der skulle komme dårlige tider, så har vi igennem vores overskud jo lavet en „opsparing“, som vi kan bruge til at øge aktiviteterne med, hvis der kommer dårlige tider. I al fald har vi en stor buffer i størrelsesordenen 70 mia. kr. Nemlig forskellen mellem vores overskud og euro-spillereglernes krav om max 3% i underskud. Det er også en slags pengetank!

Lande får bøder?

SPØRGSMÅL:

Hvis et medlemsland ikke følger spillereglerne i euroen, vil landet så få bøder?

SVAR:

Hvis et medlemsland i den fælles valuta kommer ud for et økonomisk chok, hvor væksten falder meget, og landet ikke selv er skyld i det, så skal landet ikke opfylde de økonomiske rammer (spilleregler), og så er der selvfølgelig ikke sanktioner. (Der er tværtimod et krav i traktaten, der siger, at landet skal have hjælp af fællesskabet.

Derimod skal EU-medlemslandene – både dem med en fælles valuta og dem udenfor – føre en stabilitetsorienteret økonomisk politik, der holder sig inden for den aftalte ramme. Rammen er en slags regel for, hvordan man opfører sig over for hinanden uden at genere hinanden. Reglerne er vigtige for hvert eneste medlemsland, og derfor gælder de også for ude-landene. De er vigtige, fordi landene handler så meget med hinanden, at den økonomiske udvikling i et land påvirker udviklingen i de andre lande.

Sådan så vi f.eks. gennem 70'erne, hvordan „konkurrerende devalueringer“ (først satte det ene land værdien af sin valuta ned, så fulgte et andet land efter og så videre) bare eksporterede arbejdsløshed mellem landene. Det er sådanne erfaringer, der gør, at alle landene, uanset regeringernes politiske farve, er enige om, at det er til alles fordel, at landene samordner deres økonomiske politik. Det er det bedste grundlag for en høj beskæftigelse.

Det land, der opfører sig uhensigtsmæssigt og ikke vil føre den økonomiske politik, der holder økonomien inden for de fælles rammer, kan få en sanktion, hvor landet indbetaler (deponerer) en sum penge, som først bliver betalt tilbage, når der er truffet beslutninger, der fører økonomien på sporet igen. Landet får ikke renter af det deponerede beløb. Gør landet ikke noget for at rette på kursen, så får det ikke det deponerede beløb tilbage.

Dette sanktionssystem er i virkeligheden et godt eksempel på, at finanspolitikken ikke føres fra Bruxelles, men derimod i landenes regeringer og parlamenter. Hvis det hele blev besluttet fra Bruxelles, så var der jo ikke brug for sanktioner over for det land, der ikke holder sig inden for de aftalte rammer.

Det fælles økonomiske rum

KONSERVENSER AF EUROEN

EUROPEAN UNION

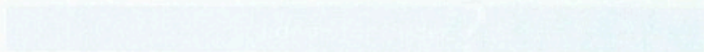
Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

SPRAGSÅLG

Med et multimedialt videoprog kan du lære at tale dansk på 14 dage.

SVAR:

Her er medlemskabet i den danske regering. Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Det er en af de vigtigste opgaver for den danske regering at sikre, at Danmark er med til at skabe et bedre Europa.

Christiansborg

1240 København K

telefon 3337 4747

telefax 3313 7251

radikale@radikale.dk

www.radikale.dk

det **radikale** venstre

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk